

[Jørgen Junior]

bedring – ud fra den konstatering af kendsgerningen, at situationen gennem de stadige forringelser simpelt hen er blevet værre og værre.

På den anden fløj har vi fremskridtspartiet, som har prædikeret rent. Den prædiken har nok ofte været præget af troen på evnen til forbedringer hurtigere, end den slemme situation har kunnet tilsige. Prædikenen er sket med mange tunger, men den stærkeste har nok ofte været en ret rå tunge, garneret af en del forståeligt had og angreb på de utilstrækkelige, ofte alt for slappe gamle partier, der ikke har levet op til de borgerlige eller liberale idealer, der kendetegnede partinavnene.

Man kan således i dag, hvor alternativet er nødvendigt som aldrig før, konstatere, at skal det skabes, så skal der ganske enkelt nye toner til. Der skal en forståelse til, for at det skal kunne lade sig gøre. Den landmand, der i Viborg amt stemmer på hr. Tang Sørensen, har ikke andre interesser end den landmand, der har stemt på en venstremand. Tilsvarende er det faktisk for resten af befolkningen. Derfor håber jeg, at det næste valg kan tilbyde vælgerne et alternativ, som partiet venstre, når valgresultatet til sin tid er blevet offentliggjort, kan tilslutte sig – et regeringsalternativ, der kan bringe socialdemokraterne i opposition, for ellers kan vi ikke få løst problemerne. For at det kan lykkes, må der sluges kameler, og fortiden må glemmes. Angrebene blandt ikke-socialistiske partier må ophøre, og det er kun fremtiden, der har en interesse.

Det indlæg, som fremskridtspartiets ordfører, hr. Lawaetz, holdt her i dag, var derfor efter min opfattelse en positiv nyskabelse. I samme lys kan også ses hr. Glensgårds nøgterne vurdering, som kan sammenholdes med den lige så nøgterne vurdering, der kom fra hr. Poul Schlüter. Det er efter min mening en opfordring til mere end en flygtig dans, når man hørte på hr. Tang Sørensens indlæg. Tilsvarende med hensyn til de andre fremskridtsmedlemmers udtalelser. Der er efter min opfattelse nu brug for et regulært forhold af gensidigt krævende karakter. Og selv om det så ikke er lysterne, der hidtil har brændt, ja, så kan disse som bekendt fremmes ved en gensidig berøring. Man kunne jo forestille sig, at et samarbejde bl. a. om ændringsforslag til finanslovsforslaget kunne være de første par blide strøg, ganske enkelt fordi de ikke-socialistiske partier, således

som også hr. Lawaetz gav udtryk for, i fællesskab nu må begynde at opføre sig helt anderledes ansvarligt.

Statsministeren har i alt for lang tid haft ret i, at der ikke fandtes et virkeligt alternativ. Vi har følt, der fandtes et alternativ. Befolkningen har ikke i tilstrækkelig grad følt det. Derfor er et samarbejde om et alternativ meget, meget snart nødvendigt, i hvert tilfælde til det næste valg.

Alfred Hansen (DR):

To gennemgående temaer i den seneste tids debat forud for EF-valget den 7. juni 1979 og også i diskussionen her i dag har drejet sig om, i hvor høj grad Parlamentet skal have en anden status, og hvordan udsigterne og viljen er til at opnå og stile efter en europæisk union. Jeg synes i og for sig, at diskussionen er irrelevant derved, at det for længst er fastslået, at dels skal man stile efter en politisk union, dels skal Parlamentet have større beføjelser. Som dokumentation for denne påstand skal jeg fremføre, at på topmødet den 19.–21. oktober 1972 i Paris satte de 9 stats- og regeringschefer, herunder den danske statsminister, sig som hovedmål inden dette tiårs udløb at omdanne medlemsstaternes samlede indbyrdes forbindelser til en europæisk union. På topmødet i Paris i december 1974 tilkendegav regeringscheferne fra de 9 EF-lande, herunder den danske statsminister, at: »Europa-Parlamentets beføjelser skulle udvides, navnlig på det lovgivende område«. Jeg skal på grundlag af dette spørge statsministeren, om statsministeren vil tage afstand fra disse udtalelser, fra disse hensigtserklæringer, fra disse to regeringschefmøder. Hvis ikke statsministeren tager afstand fra det, kan man ikke tage det alvorligt, når socialdemokratiet ligesom her fem minutter i tolv prøver at fortælle den danske befolkning, at man på ingen måde vil acceptere en politisk union.

Flere tilkendegivelser fra regeringsmedlemmer tyder på, at målet med en politisk union og større beføjelser til Europa-Parlamentet er accepteret. I Berlingske Tidende den 2. oktober 1978 foreslog landbrugsministeren, hr. Niels Anker Kofod, at Parlamentet fik større beføjelser. Det er altså en minister i den regering, som socialdemo-